

ХАЙ ЖИВЕ СОЮЗ РАДЯНСЬКИХ СОЦІАЛІСТИЧНИХ РЕСПУБЛІК — ВЕЛИКА СОЦІАЛІСТИЧНА ВІТЧИЗНА, НЕПОРУШНА БАГАТОНАЦІОНАЛЬНА СПІВДРУЖНІСТЬ БРАТНІХ НАРОДІВ, ЖИВЕ ВТІЛЕННЯ ПРОЛЕТАРСЬКОГО ІНТЕРНАЦІОНАЛІЗМУ!

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

МОЛОДИЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Рік видання XIII
№ 134 (1614).

7

ЛИСТОПАДА

1972 р.

Ціна 2 коп.

ПРАПОР — В НАДІЙНИХ РУКАХ

Тисячі комсомольців і молодих виробників Кіровоградщини підхопили заклика бригади токарів Галини Шевченко з Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів і стали на 50-денну трудову вахту на честь 50-річчя утворення СРСР.

Високі результати праці показують ініціатори почину. Тут у змаганні — 10 комсомольсько-молодіжних бригад, понад 800 юнаків і дівчат. З найкращими по-

казниками до річниці Великого Жовтня підійшли — бригада полірувальників Володимира Голубовського, токарів — Миколи Латушкіна та Галини Шевченко. Переможцям виявлено високе довіря сьогодні на демонстрації попереду колони підприємства. Членам бригади Володимира Голубовського доручено нести лавровий Червоний прапор заводу.

Левід

Гей, вороги!
З дороги, ниці!
Комуно, радуй нас!
Корчагін стелить залізницю
В соціалізму час.

Ще будуть втрати і тривоги —
Наш паротят, рушай!
Хай відморозили ми ноги —
Не відмерзла душа.

Ідуть високі серцем й зростом
За Батьківщину в бій —
Іде Порик і Матросов,
Іде Зоя й Кошовий.

І вже нова світає лава
На комсомольський лад —
Іде Моторний — степу слава,
Його трудар-солдат.
Через нестатки, грози, бурі —
До світлої зорі!

Від Комсомольська-на-Амурі —
До Комсомольська-на-Дніпрі.
Вітри епохи — нам в обличчя,

Ми руку їм дамо,
Нас комуністів подвиг кличе —
І йдемо ми. Йдемо!
Йдемо весілючим походом,
Йдемо — земля гуде.

...У ногу з Жовтнем і народом
Мій комсомол іде.

Леонід НАРОДОВИЙ.

м. Кіровоград.

ПЕРШИЙ ПОБУЗЬКИЙ

Напередодні 55-ї річниці Великого Жовтня ударна комсомольська будова — Побузький нікельний завод вступив в останню фазу передпускового періоду. У плавильному цеху трубчасті печі видали перші тонни промислового огарка — матеріалу для одержання феронікелю в електричній печі. Нести першу передпускову вахту випало змінним старшим цехових В. Ковальчука, В. Загуляева, Ю. Капустіна та інших.

В. ГОЛОВАЧ,

начальник відділення плавильного цеху, керівник корпусу «МК».
Голованівський район.

ГОЛОВНЕ В МОЄМУ ЖИТТІ:

— Творчий підхід, вмозможливість до себе, багаторазово внести щось нове.
Слюсар-ремонтник цеху № 5 Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів АНАТОЛІЙ МУДРИЙ — секретар комсомольської організації цеху, переможець заводського конкурсу.

— Робити людям добро. На своїй роботі це турбота, ввічливість.
Старший продавець універсаму «Кіровоград» ЛЮДМИЛА КОВАЛЕНКО — заступник секретаря комсомольської організації, делегат Всесоюзного з'їзду молодих працівників торгівлі.

— Відчувати себе господарем степу.
Кращий комбайнер області з колгоспу імені ХХІ з'їзду КПРС Бобринецького району ГРИГОРІЙ НАЗАРЕНКО — володар призу газети «Молодий комунар» «Кращому молодому жінцю Кіровоградщини».

УРОЧИСТІ ЗБОРИ

Учора в Кіровограді в Палаці культури держстанова та працівників комунального господарства відбулись урочисті збори представників партійних, радянських та громадських організацій міста, присвячені 55-ї річниці Великого Жовтня.

З доповіддю виступив другий секретар обкому КП України Д. П. Максименко.

З великим піднесенням збори прийняли тексти привітань ЦК КПРС та ЦК КП України.

Попереду — водії графітників

Переможцями змагання серед комсомольсько-молодіжних екіпажів автотранспортного цеху Завалівського графітового комбінату вийшли двійки водіїв Івана Нечипуренка та Василя Шмаюка і Бориса Нитяжука та Олексія Сулими. Перший екіпаж з початку року перевіз більше ста тисяч тонн

гірничої маси, а Іван Нечипуренко вже виконав своє особисте річне зобов'язання.

В. КУНЦ.

Приклад молодих цукровиків

Комсомольсько-молодіжна зміна Галини Чечельницької зайняла перше місце в боротьбі за

першість на Сальківському цукрокомбінаті. Середньозмінна переробка буряків в цьому колективі складає 100,8 процента. Найкраще працює бригада центрофужистів, яку очолює комуніст Михайло Карпенко. В особистому змаганні першими йдуть комсомольці Віктор Остриченко і Георгій Чайковський.

Г. НЕКЛАШЕВСЬКА,
Гайворонський район.

За представленням міськкомів та райкомів комсомолу на «Постамент шани» газети «Молодий комунар» заносимо переможців соціалістичного змагання на честь 55-ї річниці Великого Жовтня:

Бригаду імені 50-річчя ВЛКСМ слюсарів-складальників Світловодського заводу будівельних конструкцій (бригадир Володимир Семенов, групкомсорг Микола Криворучко).

Бригаду штукатурів-малярів будівельно-монтажного управління тресту «Кіровоградвуглебуд» (бригадир Лідія Булгарова).

Колектив доярок-тритисячниць молочнотоварної ферми колгоспу «Шлях Леніна» Онуфріївського району (групкомсорг Надія Кириченко).

Тракторну бригаду колгоспу імені Ульянова Ульяновського району (бригадир Анатолій Харкавий, групкомсорг Олексій Руденко).

Групу «А» III курсу філологічного факультету Кіровоградського педінституту (групкомсорг Людмила Мороз)

Комсомольську організацію Новомиргородської школи-інтернату імені Ю. Гагаріна (секретар комсомольської організації Марія Токаренко).

С Л А В А В А М, В Е Т Е Р А Н И

Фото В. КОВБАКА.

55-й ЖОВТЕНЬ

ТУМАН шкочиться у низину. Роговіє, врівніть золотом снід. Фарбує все довкола багряно-жовтими фарбами. І цвітуть щасливими посмішками уста. Аж ось і хата Віри Мартовицької — групкомсорга бригади. Чути голоси подруг.

— Пішли, дівчата! — Кидують новоприбулі, і, порівнявшись, поспішають за околицю села, до ферми, де нараджаються їхні раники.

Червоний куток. Тут — на видному місці грамоти, вимпел «Кращій комсомольсько-молодіжній бригаді району», вимпел обкому комсомолу. Тут, у червоному кутку, відбулася та пам'ятна для дівчат розмова про почин долиньських доярок.

І сьогодні хороше у дівчат на душі. Справи йдуть непогано. Марія Дзіна вже надоїла на кожну корову по 3680 кілограмів молока, Марія Панченко — 3520, Єлизавета Шаєренко — 3020.

Оце й причина осінньої радості дівчат з комсомольсько-молодіжньої бригади молочнотоварної ферми колгоспу імені Чапаєва Добро-величківського району Любові Ричко, Марії Ільчихи, Марії Дзіни, Віри Мартовицької, Зінаїди Шаповал, Марії Панченко, Валентини Гончаренко.

П Р И Ч И Н А О С І Н Ї Ї Р А Д О С Т І

НОВАЧОК прийшов в управління Сніжнянської шахти, що на Донбасі. «Що зміг робити?» — спитали. «Мені сімнадцять років». Підеш саночником. — І вирішилась доля Петра на роки, на десятиліття. Обушок, лопата та ще санки, які треба було вручну вантажити вугіллям, — ось і все знаряддя тодішнього шахтаря. Вся надія на м'язи та здоров'я легенів. Молода республіка Рад тоді доладала розруку громадянської війни, час робити машини для шахтарів ще не настав. Але про молодь турбувалися з самого початку. Петра Петрова, як одного з кращих шахтарів, послали вчитися на курси гірничих майстрів. Згодом в житті молодого шахтаря відбулася подія...

Петрови

ЩЕ РАЗ ПРО ЕСТАФЕТУ

земляк зробив такий ривок, що працювати по-старому вже ніхто не міг. Якраз після курсів повернувся в свою молодіжну бригаду. Порадильсь з хлопцями і зробили заявку: за зміну видобудемо сто п'ятдесят тонн вугілля. Побоялися взяти таку норму, як Олексій Стаханов. А коли спустилися в забій, то так загорілись роботою, що не помітили, як на-гора видали двісті сорок тонн за зміну. Біля виходу з шахти нас зустрічали з квітами і оркестром, був мітинг на честь бригади.

То було перше свято і перше визнання за труд. Як перше, найбільше і карбувалось у пам'яті. А потім були інші, було багато свят, та найбільше тих, що відзначали працю, таку нелегку і таку шановану.

З сорок шостого року Петро Дмитрович поселився з сім'єю в селищі інженерної Верболозівської шахти.

У послужному списку найстаршого шахтаря Олександриччини урядові нагороди: орден «Знак Пошани», орден Трудового Червоного Прапора, медаль «За трудову доблесть». І коли б була така відзнака — за те, що синів своїх навчив любити шахтарський труд — вона обов'язково засяяла б на грудях Петрова-батька.

Дуже хотів, щоб від нього пішов рід шахтарський. Микола закінчив гірничий технікум — в сім'ї радий першому спеціалісту з освітою. Та лікарі заборонили за станом здоров'я працювати йому в шахті. Прикрість була недогадом, бо старший пішов на роботу туди, де, як і шахтарі, світ і тепло дають людям — на електростанцію.

Сергій виконав волю батька сповна. Він жартує, що йому це було легко зробити, оскільки шахтарем він народився. А якщо серйозно, то до справжньої майстерності пішов через науку. Тепер Сергій Петроєвич людина помітна не тільки заслугами батька. Він ланковий ділянки № 2 шахти Верболозівська, член парткому, нагороджений орденом Шахтарської Слави III ступеня.

Наймоладший син, той, що після війни народився, прийшов на батькову роботу сам. 12-річний Толик якось прибіг, питає, де тато. Йому показали на шахту. Ніхто не помітив, як малюк пробрався туди і розшукав батька. Той спочатку накупив брови — для перадуку, мовляв, влетить же тобі дома. І тут щасливо посміхнувся, син приймав перше посвячення в шахтарі.

В одному забойі, на одному комбайні, тільки в різних змінах, працюють сьогодні брати Сергій і Анатолій Петрови. Комуніст і комсомолець. Член парткому і член комітету комсомольської організації.

Коли у Сергія Петровича народився син, Петро Дмитрович дав першому онукові своє ім'я. Про те, що в сім'ї з'явився ще один шахтар, не сумнівалися ні батько, ні дід. Пішасте ще один шахтар, не сумнівалися ні батько, ні дід. Пішасте зараз Петро Дмитрович онуком: наймолодший — Петро Петров — електро-слюсар шахтного обладнання. Не з обушком і лопатою має справу Петро. Знається хлопець з автоматикою, конвеєрами, електровозами.

Та вдячні ветерану і за його нелегку молодість, і за 33-річний шахтарський труд, і за те, що подарував людям хорошу робітничу династію. В пам'ятній адресі, надісланій трестом «Олександріввугілля» з нагоди Дня шахтаря в цьому році, читаємо:

«Шановний товаришу Петров Петро Дмитровичі! Ми високо цінімо, щиро виражаємо своє визнання за Ваш чесний і сумлінний шахтарський труд, виховання синів і онуків, які наслідували Ваш благородний приклад. Ваші сини Сергій Петрович, Анатолій Петрович та онук Петро Сергійович достойно продовжують нести естафету ветеранів вугільної промисловості, імена яких увійшли в славний літопис робітничого класу країни».

О. БАСЕНКО,
співкор «Молодого комунара»,
м. Олександрія,

У ЧЕРВОМУ кутку висить велика карта. Перед нею зупинились мимоволі — такої більше нідє нема. Від маленького кружечка, яким позначене наше місто Світловодськ, гуето розбігаються стріли в усі кінці країни. І випинаються там, де закладаються новобудови. Сьогодні — це Рязанська і Запорізька, Трипільська і Бурштинська та Смоленська ГРЕС, Соромська і Краснодарська ТЕЦ, Черніобільська атомна електростанція, канал Дніпро — Донбас...

Серед останніх з'явився на унікальній карті напис у Татарській АРСР — Набережні Челни. А з ним — і особиста відповідальність дівчат та хлопців об'єднання за справи на найближній ударній комсомольській будові країни — Камського автомобільного заводу.

З Московського науково-дослідного Інституту прийшли креслення на виготовлення опорних колон спеціальної конструкції. Наші пропарювальні камери були замалі для розмірів замовлених колон. Давно вже не пам'ятали,

щоб повністю перебудувати пропарювальні камери, а тут це був єдиний вихід. Спеціально створили тоді на п'ятому прольоті цеху № 2 ремонтну

Адреса — КамАЗ

бригаду. Завдання перед колективом поставили одне — у найкоротший строк закінчити реконструкцію. І пішов з цеху в цех лозунг: «Замовлення для п'ятого прольоту — позачергове!» Комсомольсько-молодіжна бригада, очолювана М. Ю. Жарком, здавалась, тоді забула про час.

Для перебудови за технологічними розрахунками треба було понад місяць часу. А через два тиж-

ні на п'ятому прольоті вже почали виготовляти першу партію нових колон для головного корпусу КамАЗу.

Так увійшов КамАЗ в життя багатого хлопців і дівчат, у життя всього колективу об'єднання.

Я частенько намагаюсь побувати у відправному пункті головного заводу — цеху комплектатції. Що вабить туди? Звичайна цікавість — куди сьогодні вомчать наші вироби. А ще — щоб разом з крановщицею Ганною Семергій, стропальниками Іваном Пидубним і Миколою Любовим, тільки рушуть поїзд, відчутти в якусь мить, як скорючується вистав між Світловодськом і, цього разу, КамАЗом в братній Татарії.

А. ХОМИЧ,
секретар комсомольської організації виробничого об'єднання «Дніпроенергобудіндустрія»,
м. Світловодськ.

ВАСИЛЬ МОТОРНИЙ,
ГЕРОМ СОЦІАЛІСТИЧНОЇ ПРАЦІ, ЛАУРЕАТ ПРЕМІЇ ІМЕНІ ЛЕНІНСЬКОГО КОМСОМОЛУ, БРИГАДИР ТРАКТОРНОЇ БРИГАДИ КОЛГОСПУ «ЗОРЯ КОМУНІЗМУ» НОВОАРХАНГЕЛЬСЬКОГО РАЙОНУ.

Кажуть, щоб утворився прорарок чорнозему товщиною в один сантиметр, потрібно три тисячі років. Сотнями літ скапувала жива сонячна сила у грунт, пульсували гарячі соки під землею.

Щоб передати ту силу колоскові пшениці не менше потрібно людської сили, енергії, здоров'я. Хлібороб, як кажуть, — професія почесна. Та земля — шми розкинутий од горизонту до горизонту нивам — до поцестей байдуже. Їм звичайна споконвічна хліборобська турбота потрібна. Турбота не на словах, а на ділі. Як вставав колос селянин аж те до сходу сонця, — то її сьогодні — зрання не снідаєш у поле, то й нивридчи золоте зерно щедро сипається в коморі, і не врятує тебе ні найновіші комбайни, ні високі знання в агрономії. Земля вимагає догляду. Справжніх господарських рук.

Василь Сухоробрій — молодий механізатор. Від п'ятигодини ранку у полі. Іван Васильович Шумейко, Микола Данилович Колочий, Іван Іванович Жилінський, Сава Сергійович Гордій — хіба всіх поіменно назвеш — це досвідчені механізатори, все своє вміння, досвід — і життєвий і виробничий — віддали боротьбі за високий урожай. Не відставали від них і комсомольці та молоді: Володимир Васильєв, Василь Гурдій та інші. Можливо, військовий термін «битва» і звучатиме дещо незвично. Але він найліпше визначає характер хліборобської пра-

гуртки по підвищенню професійного рівня та економічності. Багато до цього зусиль докладає комсорг бригади, енергійний юнак Станіслав Пугаченко.

Хліб. Проріє трактор вершу борозну, колоситься під сонцем золоті пшеничні ниви. Таються до се-

Наша нива

ці. Адже, скажімо, цього року: весною, перед тим, як сіяти, сухо було. Розпочали посівну кампанію — почалися дощі, грунт мокрий, в'язкий. Перед жнивнами знову посуха, а коли комбайни зайшли у збігали, — дощ, дощ, дощ... І розпочинали і кінчали жнива під дощем. Треба було немало зусиль, щоб вилати у природі цю нелегку битву за врожай. Але результати, здається, непогані. Ми зібрали пшениці по 50,6 центнера з гектара, кукурудзи в середньому по колгоспу — 100 центнерів, а показники нашої бригади — 148,9 центнерів з гектара.

Якщо озирнутися й знову проїти цюгоричний шлях, то тут і безсонні ночі і суєречки, і неполадки в техніці — всього було.

У нас в бригаданому стані є бібліотека. Бібліотекарка частенько дається: розставляла акуратно в рядочок книги, а вони знову стоять як поплави... Але це добра ознака — читають люди, хоч здається, що й немає колосів, а вони все ж для читання час знаходять. Читають не лише художню літературу. Без технічної, яам, механізаторам не обійтися. Зміною в нас обов'язково працюють

ба зелені качани кукурудзи... Тут труд людський і доля людська. Якщо кажуть про людину: з роду віку хлібороб — і правді і дід, і батько в нього хлібороби — це вимагає повагу. Значить, багатьма поколіннями передається йому головна риса — любов до землі. А ті врожаї, які в снах, в мріях виколосувала відчайдушна селянська фантазія — сьогодні дійсність.

Незабаром у колгоспі відкриється краєзнавчий музей, де висвітлюватиметься вся історія Надднілля, Є такі цікаві цифри. За царизму поміщикам і духовенству належало 2829 десятин, селянам — 2273 десятини. На кожну поміщицьку садibu припадало 727 десятин, на селянську сім'ю — 2—4,5. На сьогоднішній день господарство ордена Трудового Червоного Прапора колгоспу «Зоря комунізму» розкинулося на площі в одинадцять тисяч гектарів. Колгосп наш — мільонер. І ті мільйони — від людей і для людей.

Нещодавно розроблений генеральний план реконструкції села. Біля семи

мільйонів карбованив виділено на дев'ять п'ятиріччя на ці заходи, на поліпшення благоустрою життя колосляків. Зростає рік у рік і колгоспне господарство. Побудоване шле тваринницьке містечко — на 6000 голів худоби. Почалося будівництво консервного заводу.

Лежить село в широкій долині. Степові дороги. Щодня вирушають якими трактори колгоспного села в поля.

Наша бригада — це чимала «сім'яка», десь понад 80 чоловік. І живемо ми, можна сказати, як дружна родина. На очах вже досвідчених механізаторів виростають молоді кадри, які впростають в землю. І «зелених» молодиків стають справжніми, загартуваними трударями, яким можна до-ручити будь-яку справу. Наприклад, Петро Лановечко і Василь Бурлій прийшли в бригаду після закінчення школи. Працювали на тракторі, обое закінчили училище механізаторів широкого профілю, пішли служити в Радянську Армію. Листувалися. З радістю прийняли їх після армії знову в бригаду. І трудяться зараз по-ударному. Лановечко одружився, хлопчик вже по хаті бігає.

Виростити хороших урожай — для цього потрібен не лише високий рівень агро-техніки, небаяна майстерність, а й глибоке внутрішнє усвідомлення свого хліборобського обов'язку перед людьми, партією, перед самим собою.

ТРАПЛЯЄТЬСЯ, що прочитане давно на певний час губиться. А потім випадок раптово проявляє його, і майже слово в слово пригадуєш думку, котра колись врізалась тобі в пам'ять. Так було і зі мною, коли перед очима постали рядки із статті великого пролетарського письменника О. М. Горького. В ній йшлося про людей близоруких, котрі не бачать або ж не хочуть бачити наших успіхів. Про це згадав, почувши одного разу розмову в цеху.

Робітник, котрий, до речі, після зміни поспішає додому і не вважає за потрібне заінтересуватися збори, говорив, що ось, мовляв, і того немає, і того, і працюємо багато а все, чого б захотів — немає.

В розмову втрутився наш комсомолець Славо Лемелюв.

— А чого б ви, дядьку, хотіли? — з лукавничкою запитав. — Якщо пшавинного молока, то в природі його не існує. Це факт. А відносно нашого зауваження, то давайте підрахуємо, що у вас є, і чого бракує... Відверто кажучи, я не че-

кав від Слава такого наступу. Його опонент мовчки дивився на хлопчину. А той сплав цифрами, та не загальними, а нашими, деповськими, сніставляв, доводив.

— Пригадайте, скільки наших їздил на роботу велосидами. А скільки деповців зараз стоять у черзі за машинами? Черга? Нічого, років через два — три вистачить для всіх. Так що будуйте гараж, дядьку.

— Між іншим, — додав хлопець, — оця штука десь на одну сьому перевозитиме більше вантажів, ніж звичайний електровоз. — Він вказав на машину, що модернізується в нашому депо. — Вас це не хвилює? А мене — он як! Це моє переконання...

Я не вважаю за потрібне встрявати в розмову. Бачу, Славо і сам впорався.

А то якось під час перерви

виникла розмова про заробітну плату. Працюємо всі добре, однакову кількість годин. А дивись — один одержує більше, другий менше.

Тільки-но хотів сказати, в чому тут справа, як мої хлопці самі заходились пояснювати. Яка робота відповідальніша. Який цех дає підприємству найбільший прибуток. Що таке — кожному за його працю. І так далі...

Коли ми в перший раз розпочали заняття в політичному гуртку, з задніх лав чулося:

— Ми й так все знаємо.

А вийшло не так. На кожному занятті виявлялось щось нове, про що мали досить-таки приблизні знання, а то й взагалі розуміли не правильно.

Гурток наш називався «Бесіди про партію». Заняття побудували так, щоб кожен зміг

брати в ньому активну участь. Не відмовилися від такої форми, як диспут. І що цікаво — було затримувались надовго, і ніхто не ремствував.

У молоді з'явилося бажання глибше увійти в суть справи. Адже, коли бесідуєш зі слухачами про політику партії, хочеться мати найвагомші аргументи. Засіли молоді зв'язники за політичну книгу. А під час занять:

— Пам'ятаєш, що Ленін сказав у праці...

Минув час. Хлопці стали зібранішими, могли розібратись у багатьох насущних проблемах. Кілька осіб подали заяви про прийом їх у партію.

Напевне, одним з результатів минулорічних занять було й те, що цього року ми вивчаємо питання науково-технічної революції в нашій країні.

С. БІЛИЙ,
комсомольський пропагандист локомотивного депо.
м. Знам'янка.

„ЦЕ МОЄ ПЕРЕКОНАННЯ“

ТВІЙ РОВЕСНИК БОРЕТЬСЯ

МАНУЕЛЬ Гутьєррес і його товариші виводили на стіні будинку на одній з вулиць Сантьяго останню літеру величезного гасла: «Фашизм не пройде!». В цей час білі лиця, різко загальмувавши, зупинився «фольксваген». Відчинилися дверцята, і з машини вискочили кілька чоловік. Вони підбігли до юнаків і, розмахуючи сталевими дротинами, спробували їх розігнати. Юні художники не злякались. Взявшись за руки, вони рушили назустріч нападаючим. Їх продовжуєш нападати. Зав'язалась рукопашна сутичка. Через декілька хвилин прибулі молодички змушені були відступити і, шмигнувши у свій «фольксваген», поїхали.

Мануель Гутьєррес та його товариші — члени широконіскої Чілі бригади імені Рамони Парра. Вона була створена за ініціативою Сільвії комуністичної молоді на початку 1970 року, коли блок Народна єдність розгорнула кампанію підтримки Сальвадора Альєнде, свого кандидата на пост президента. До неї ввійшли діти робітників, селян, службовців. У кишені кожного — комсомольський квиток. Бригада названа на честь відважної 20-річної комсомолки Рамони Парра, котра загинула від поліцейської кулі в лютому 1947 року під час масової демонстрації, що проходила в Сантьяго. Завдяки членів бригади імені Рамони Парра, за висловом генерального секретаря Компартії Чілі Луїса Корвалана, «робити пропаганду». І вони її роблять з першого дня існування. Роблять, незважаючи на труднощі. А труднощі, дійсно, немало. По-перше, всі члени бригади або працюють, або навчаються. Отже, виконувати завдання, поставлене перед ними, вони можуть лише у вільний час, тобто ввечері. І ось майже кожної день після роботи вони збираються на подвір'ї будинку, де розташований штаб бригади і, не витрачаючи даремно ні хвилини дорогоцінного часу, починають роботу.

Але є більш небезпечні труднощі. Це, по-перше, різні сутички з молодичками з різних професійних молодіжних організацій типу «Патрія і лібертад» чи «Команда Роландо Матус». Як правило, вони завжди бувають озброєні. І не лише сталевими дротинами, але й вогнепальною зброєю. По-друге, їх нерідко підстерігають зрадницькі постріли з легкових автомашин, що проїжджають мимо.

Реакціонери не даремно бояться юних художників. Вони чудово розуміють силу їх політичної аріості. Ідейного загартування, відважності Комуністичній партії і різного слова правди, яку вони прагнуть довести до народу. Юнаки і дівчата з бригади імені Рамони Парра роблять велику й корисну справу.

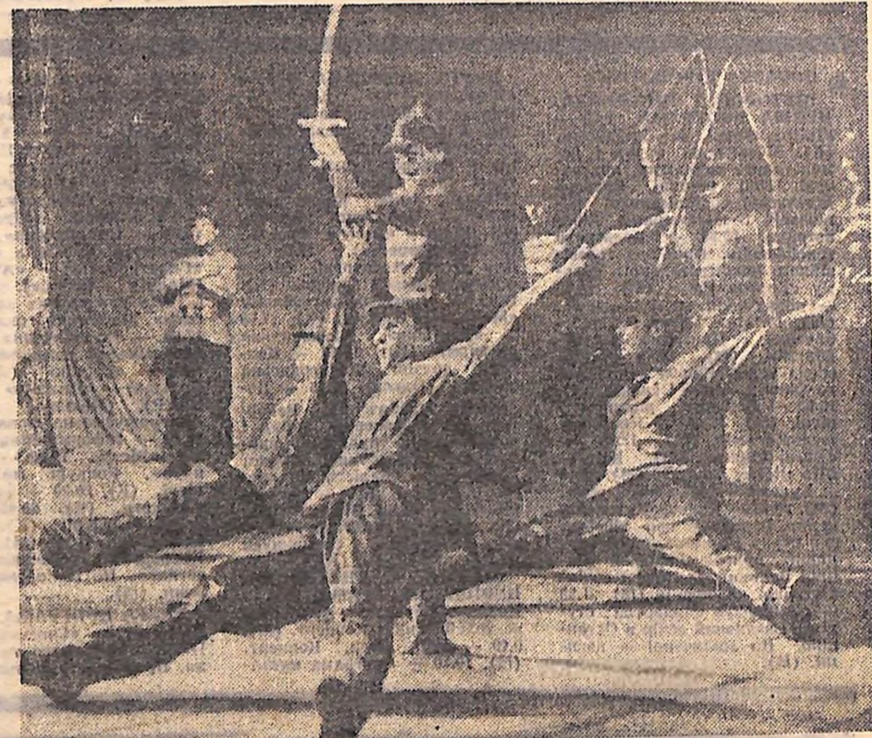
А. МЕДВЕДЕНКО.
ТАРС.

ІМЕНІ РАМОНИ ПАРРА

Клавдія БАШЛИКОВА КОЛИСКА

У моєї мами
Сива голова:
Від фашистів лютих
Мене вберегла.
Мене вберегла
У далекий полі
І були у мене
Рученята кволі.
Принесли берези
Теплих пелюшок,
І дали тополі
Коржика шматок...
Тепло мені, тепло
Від беріз Росії,
Від тополь України,
У красі, в красі я.

Петрівський район.

САМОДІЯЛЬНИЙ АНСАМБЛЬ ТАНЦЮ «ЮНІСТЬ» КІРОВОГРАДСЬКОГО ПЕДИНСТИТУТУ ІМЕНІ О. С. ПУШКІНА. НА СЦЕНІ — ОБРАЗИ ЧЕРВОНИХ КІНОТРИТІВ.
Фото В. КОВПАКА.

55-й ЖОВТЕНЬ

КОМСОМОЛЬЦІ МІСТА КІРОВОГРАДА НАПЕРЕДОДНІ СВЯТА ЖОВТНЯ ЗУСПІРІЛИСЬ ІЗ СТАРИМИ БІЛШОВНИКАМИ П. Д. ЛІВДАНОМ І Т. Т. БЕЛОЗЕРСЬКИМ.

На фото (зліва направо): П. Д. ЛІВДАН, секретар комсомольської організації І-І міської лікарні КАТЕРИНА ЯРОВА, Т. Т. БЕЛОЗЕРСЬКИЙ, секретар комсомольської організації цеху № 3 заводу тракторних гідроагрегатів ГРИГОРІЙ ЧУБОВ, працівник Кіровоградської взуттєвої фабрики ГАЛІНА МІЗИКЕВИЧ, бригадир комсомольсько-молодіжної бригади заводу тракторних гідроагрегатів ВОЛОДИМИР ГОЛУБОВСЬКИЙ, робітниця Кіровоградської взуттєвої фабрики ЛЮДМИЛА ШТОМПЕЛЬ.

Фото В. КОВПАКА.

ГЕРОЙ Спеціалістичної Праці, зварювальник заводу «Червона зірка» Іван Олександрович Шиш. Токар цього заводу, кавалер ордена Леніна та Трудового Червоного Прапора, депутат Верховної Ради УРСР Людмила Василівна Чернега. Заслужений лікар УРСР хірург Василь Фокич Савченко. Заслужена вчителька УРСР, педагог з СШ № 11 Дарія Федорівна Гавриленко. Ці та інші славні трудівники на святковій трибуні на площі Кірова вітаються сьогодні колони кіровоградців. І якщо ти, ровеснику, крокуватимеш серед демонстрантів, придивись до невисокої, кремезної людини з добрим поглядом і посизілим волоссям. ...Микола Іванович Жосан, повний кавалер орденів Слави...

можливо, короточасний героїзм дається той орден. Постійна тяжка праця на передовій, повсякчасний ризик мінера, пластун-піхтинця чи зв'язця — ось що таке солдатська «Слава».

Від зв'язця не вимагають ані підбитих танків, ані «зв'язків». Працює ліній зв'язку, особливо в стрімкому наступі чи на переправі — от і добре. Неначе й не складна робота — котушка з кабелем та телефон. Але мало хто з фронтальників погодився б помістити свою службу на цю «спокійну» роботу... Життя фронтального телефоніста — це постійна перелома, і орден Слави другого ступеня, який поміомзводу Жосан одержав за форсування Західної Двіни, був гідною нагородою за ратний труд.

...Стільки мріяв із своєю зброєю в

ЛЮДИНА ТРИБУНИ

...Хлопчина в ковсенькій формі ФЗУ, що трохи незграбно облягала в'ятнадцятирічні плечі, захоплено дивлячися у довір'я верстатів. Тут, у другому механічному цеху заводу «Червона зірка» належало йому працювати. Простенькі, за нашими уявленнями «ДПш» здавались напроуд складними і розумними верстатами. І хоч за два роки Микола звикся із заводом, подружжися з людьми, але щоразу, коли заходив до цеху, відчував, як радістю перехоплювало подих.

Ось тому і до Червоної Армії пішов з охотою. Знав, що швидко сплинуть роки служби — та й знову на завод.

Але зустрітись із своєю «Зірочкою» довелося аж через сім років. Віна застала рядового Жосана на Кавказі. А в серпні його полк під Полтавою прийняв перше бойове хрещення. Пізніше він заздрив тим, хто поповнював війська після сорос третього — їм не довелось відлучити тіркота відступу, вони не карталась, чуючи зведення Радінформбюро: «Після запеклих тривалих боїв нашими військами здано Харків...»

Та навіть йдучи на схід, телефоніст артилерійського полку Микола Жосан ні на мить не втрачав віри, що прийде час. І він не йти — летіти над дорогами сталими в ідилічній радості перемоги!

В партію приймали перед боєм. У землянці фотографувалися, в окопі одержав квиток. На Курській дузі, де тісно було від танків, гармат та літаків, не знаходилось шматка землі, над яким не фурчала б смертоносна сталь. Але зв'язок між батареями тримався. Тримали його безстрашні телефоністи, відділенням яких командував комуніст, сержант Микола Жосан. В ті дні одержав першу нагороду — солдатську «За відвагу». Микола цілком поділяв оптимізм популярного тоді Тьоркіна, котрий навіть ордену не хотів — подавав йому медаль!

А втім, орден теж одержав. І не один. В боях за білоруські міста Вітебськ та Полоцьк його нагороджено орденом Червоної Зірки, потім — орденом Слави. Ціну останньої нагороди особливо може зрозуміти солдат. Бо не за окремий,

лютувати. Перемозі — і не тобі, підвели вже зарубцьовані рани. В харківському госпіталі дізнався, що за участь у звільненні литовської землі — Шяуляя та Паневежиса Указом Президії Верховної Ради СРСР його нагороджено орденом Слави першого ступеня. А незабаром написався із госпітала. На вокзалі чекав свого поїзда. І раптом — радісні вигукі: «Перемога! Перемога!»...

...Коли, нарешті, зустрівся з заводом, хоч і неспізнано скеліченим війною, серце знову, як і в юності зайшлося радістю. Стримуючи легке тремтіння рук («А раптом все забув?»), став до верстата. Але поборовання виявились марними. Руки не забули праці. Чудові робочі руки.

Про них заговорив увесь завод. Газети тоді писали: «Різдві Жосан», «Прийоми новатора». Вийшов переможцем у соцзмаганні, став медалістом ВСГВ. В числі перших ім'я М. І. Жосана занесено до «Книги трудової слави Кіровограда».

...Вже більше одинадцяти років Микола Іванович Жосан — секретар партійної організації другого механоскладального цеху заводу «Червона зірка». Вдруге обласна партійна конференція обрала його до складу ревізійної комісії обкому партії. А ще Микола Іванович — член Радянського комітету ветеранів війни...

Отже, якщо ти, друже, маршируватимеш у святковій колоні, і з правої трибуни тобі усміхнеться доброю посмішкою людина з трьома зірками «Слави» — вклонись їй.

М. БІДЕНКО.

Завод «Червона зірка».

В КІД прийшла пошта...

Миколка виглянув у вікно і радісно штовхнув сусіда по парті: «Глянь-но, поштарка йде з повною сумкою. На перерві заскочимо в піонерську гаразд...?»

А на перерві таких як Миколка в піонерській кімнаті було вже багато. Кожному хотілося якомога скоріше розкрити конверта і дізнатися про що пишуть друзі, роздивитися кольорові фотографії, сувеніри. На конвертах яскраві марки: це листи з-за рубежа.

Наші зарубіжні ровесники часто цікавляться тим, як ми готуємся відзначити 50-річчя СРСР, просять побільше розповідати про нашу багатонаціональну Батьківщину. І тут нашим комсомольцям та піонерам інформації не треба запозичати. Бо цілком правильно буде, якщо скажемо, що в кожній Радянській республіці в нас є друзі. Наприклад, шестикласники, тримають зв'язок з Мугданською СШ Чурчакінського району Якутської АРСР. Любі Лисенко подруги з північного краю надіслали ляльку в національному вбранні, — зараз вона красується в нашому музеї. А 10-А може вам досить детально розповісти про Киргизьку РСР.

В школі зараз проходить фестиваль Радянських республік. І всі ми активно готуємось до «Форуму дружби».

В. ТКАЧЕНКО,

секретар комсомольської організації Добровеличківської школи-інтернату.

НА ФОТО: ВІДМІННИЦЯ НАВЧАННЯ НАТАЛКА ІВАЩЕНКО НА СВЯТКОВІЙ УРОЧИСТІ ЛІНІЙЦІ ПРИКРІПЛЮЄ ЖОВТЕНАТСЬКІ ЗІРОЧКИ ПЕРШОКЛАСНИКАМ КІРОВОГРАДСЬКОЇ СШ № 21

Фото А. ПЕЧЕНЮКА.

СВЯТКОВІ СТАРТИ

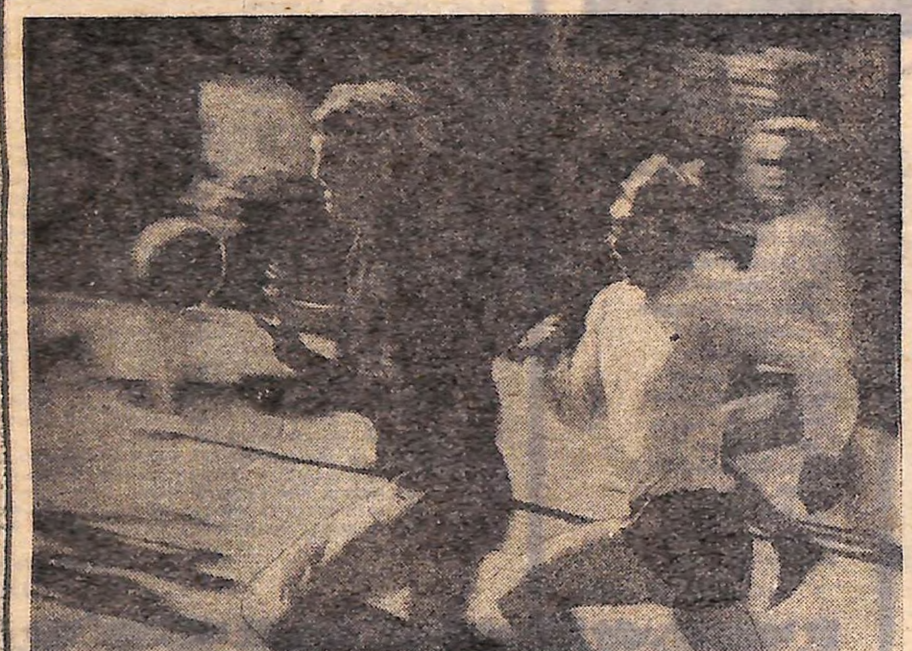
ЛЕГКОАТЛЕТИЧНА ЕСТАФЕТА НА ПРИЗИ ОБЛАСНИХ ГАЗЕТ «МОЛОДИЙ КОМУНАР» ТА «КІРОВОГРАДСЬКА ПРАВДА»

4 листопада в Кіровограді тривала легкоатлетична естафета на призы обласних газет «Молодий комунар» та «Кіровоградська правда».

Серед школярів першими фінішували учні СШ № 34. Їм вручено перехідний кубок і грамоти редакції газети «Молодий комунар» та «Кіровоградська правда».

міського комітету по фізичній культурі і спорту.

Спортсмени машинобудівного технікуму, стартуючи з командами своєї групи, стали володарем призу газети «Кіровоградська правда». Серед вищих учбових закладів кращий результат показали студенти факультету фізичного виховання педінституту імені О. С. Пушкіна.

ТАКА ШАЛЕНІСТЬ НАМ ДО ЛІЦЯ.

Фото М. Тернавського.

ТО БУЛА хвилююча зустріч. Юнаки та дівчата Кіровоградщини прибували в Севастополь на святкування 50-річчя шефства комсомолу над Військово-Морським Флотом. Потім завітали до друзів — моряків крейсера «Дзержинський». Знайомилися з буднями їх служби, разом прибули до Севастополя, переглядали в музеї матеріали про нашого земляка героя оборони Севастополя Олексія Калужного. Кращий комсомолец корабля Костянтин Риндін знайомив гостей з тим, хто став гідними спадкоємцями оборонців міста-героя. Більше половини всього особового складу крейсера — відмінники бойової і політичної підготовки, 63 проценти — спеціалісти 1-го і 2-го класу. Серед відмінних спеціалістів — електрик штурманської головний старшина Сизов, горизонтальний навідинк старший матрос Воронцов, старшина першої статті Дорож.

Кращому підрозділу делегати Кіровоградщини від імені обкому комсомолу вручили перехідний Червоний прапор. І друзі з підшефного корабля, приймаючи його, обіцяли:

— Ми завжди пам'ятатимемо наказ комсомолу бути вірними захисниками священних кордонів нашої Вітчизни.

Друга наша поїздка до моряків-чорноморців буде зразу після свята. Комсомольці й активісти поїдуть до них разом з своїми посланцями, які за пугівкою спілкуватимуться на флоті. А тоді, в жовтні, представники комсомольських організацій Долішнього, Новорухангельського, Знаменського районів, виступаючи перед дзержинцями, розповіли про те, як вони працювали цього року з призовниками, готуючи їх до військової

служби. Хлопці оволоділи технічними спеціальностями, склали нормативні комплекси ГПО, відзначились у роботі своїх комсомольських організацій. Ватажок комсомольців колгоспу імені Щорса Вільшанського району Олександр Шевченко так і сказав:

— Я певен, мої земляки зможуть стати зразковими моряками і теж будуть поруч з відмінними спеціалістами корабля.

Наша дружба з військовими моряками

ПРИВІТИ «ДЗЕРЖИНСЬКОГО»

міцніе. Шефство комсомолу над Флотом збагачує ідейно кожного.

О. КАСЯНЕНКО,

завідуючий відділом оборонної та спортивно-масової роботи обкому ЛКСМУ.

Комсомольські організації області підтримують шефські зв'язки з одним із підрозділів морської авіації. Напередодні свята Великого Жовтня комсомолец, член бюро Микола Бородин надіслав у редакцію листа, а якому розповідає про молодих льотчиків. Він повідомляє, що в їх підрозділі несуть службу представники двадцяти націй і народностей нашої Батьківщини. До ювілею створення СРСР льотчики взяли на себе високі соціалістичні зобов'язання, повсякчас поліпшують бойову і політичну підготовку. М. Бородин передає через газету вітання шефом — комсомольцям Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД
ВІВТОРОК, 7 Листопада.
ПЕРША ПРОГРАМА, 9.50 — Красна площа. (М). Хрещатик. (К). Військовий парад і демонстрація трудящих, присвячені 55-й річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції. З включенням Кіровограда. 13.30 — Кольорове телебачення. Прем'єра телевізійного документального фільму «Кратна Рада». (М). 14.00 — «Зарубіжні гості столиці». (М). 14.15 — Кольорове телебачення. Програма мультфільмів. (М). 14.50 — Прем'єра телевізійного художнього фільму «Боба і слон». (М). 18.00 — Концерт радянської пісні. (М). 18.40 — Програма мультфільмів. (М). 17.15 — «Вогні ширку». (М). 18.90 — «По містах Союзу». (М). 18.13 — Художній фільм «Офіцери». (М). 20.15 — Кольорове телебачення. Репортаж про військово-військовий парад і демонстрацію трудящих, присвячених 55-й річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції. (М). 21.30 — «Запрошуємо концертну студію». Святковий вечір в Останьїно. По закінченні — новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА, 9.30 — «Жовтень — 55». (К). 9.50 — Передача, присвячена 55-й річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції. Трансляція з Красної площі, Хрещатика та з площі ім. Кірова. (Москва, Київ, Кіровоград). 18.35 — Програма передач. (К). 18.40 — «Весела арена». (Дніпропетровськ). 17.10 — Для дітей. Ляльковий фільм «Осінь, дощик і гриби». (К). 17.30 — Прем'єра телефільму «Моряки з Одеси». (К). 17.50 — «Усмішки». Розважальна програма. (К). 18.40 — Концерт друзів. Ленінградська опера. (Одеса). 20.15 — Кольорове телебачення. Репортаж про військово-військовий парад і демонстрацію трудящих, присвячених 55-й річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції. (М). 21.30 — Художній фільм «Бі». Перша серія. (К). 23.00 — «Святковий Радянська Україна». Спеціальна програма «Вісті». (К).
СЕРЕДА, 8 Листопада.
ПЕРША ПРОГРАМА, 9.05 — Новини. (М). 9.10 — Кольорове телебачення. Концерт. (М). 9.40 — Для дітей. Концерт. (М). 10.10 — Програма мульт-

фільмів. (М). 10.15 — «Лауреати Державних премій СРСР 1972 р. в галузі науки і техніки». (М). 11.15 — Кольорове телебачення. Балет П. І. Чайковського «Лебедина озеро». (М). 13.20 — «Кіровоградщина святкує». (Кіровоград). 13.50 — Телефільм. (Кіровоград). 14.00 — Інтербачення. Кубок володарів кубка з футболу: «Спартак» (М) — «Атлетика» (Мадрид — Іспанія). (М). 15.45 — «По концертних залах Москви». Музичний огляд. (М). 17.00 — Інтербачення. Кубок європейських чемпіонів з футболу: «Гурник» (Забже — Польща) — «Динамо» (Київ — СРСР). (Польща). 18.00 — «Запрошуємо на пісню». (К). 19.00 — Інформаційна програма «Вісті». 19.30 — «Інтерклуб». Конкурс молодіжної пісні. (К). 20.20 — Телефільм «ДIALOG». (К). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Кольорове телебачення. «На вогнище». По закінченні — новини. (М).
ДРУГА ПРОГРАМА, 16.45 — Для дітей. «Сонечко». (К). 17.45 — Кольорове телебачення. Прем'єра телевізійного ху-

дожнього фільму «Легка вода». (М). 19.20 — «Зарубіжні гості столиці». (М). 19.30 — Чемпіонат СРСР з хокею: «Спартак» (М) — «Динамо» (М). 3-й період. (М). 20.15 — Мультиконцерт. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Художній фільм «Біг». 2-я серія. (М). 23.05 — Вечірні новини. (К).
ЧЕТВЕР, 9 Листопада.
ПЕРША ПРОГРАМА, 9.35 — Новини. (М). 9.45 — Художній фільм «Пароль не потрібен». Перша серія. 11.00 — «За економію і бережливість». (М). 11.15 — Для школярів. В. Коростильов. М. Львовський. «Димка-невидимка». Спектакль. (М). 13.00 — Концерт хору російської пісні і оркестру російських народних інструментів Всесоюзного радіо і телебачення. (М). 13.45 — Програма телевізійних документальних фільмів. (М). 16.45 — Для дітей. «Будь сильним, будь спритним». (Львів). 17.30 — До 50-річчя утворення СРСР. «Є така вулиця в Ташкенті». (Одеса). 19.00 — До Дня радянської міліції. (Кіровоград). 19.10 — «Ленінський університет мільйонів». (М).

18.40 — «До Дня радянської міліції». (М). 19.00 — Кольорове телебачення. Художній фільм «Повернення Святого Луки». (М). 20.30 — Програма «Час». (М). 21.00 — Чемпіонат СРСР з хокею: ЦСКА — «Крила Рад». 3-й період. (М). 21.45 — «Лауреати Державних премій СРСР 1972 року в галузі літератури і мистецтва». (М). 22.45 — Концерт. (М). 23.15 — Новини. (М).
ДРУГА ПРОГРАМА, 16.30 — «Осіній відліт птахів». Навчальна передача з природознавства. (М). 16.45 — «Російська сова». (М). 17.30 — Для школярів. «Велика арена юного спортсмена». (М). 18.00 — Для школярів. «Ким бути?». (К). 18.30 — Реклама, оголошення. (К). 19.00 — Інформаційна програма «Вісті». (К). 19.30 — Концерт, присвячений Дню міліції. В перерві — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — «Чуття єдиної родини». Літературна передача. (К). 21.45 — «Візерунки на льоду». (Запоріжжя). 22.45 — Вечірні новини. (К).
П'ЯТНИЦЯ, 10 Листопада.
ПЕРША ПРОГРАМА, 9.35 — Новини. (М). 9.45 — Художній фільм «Пароль не потрібен». 2-я серія. (М). 11.10 — Для школярів. «Велика арена юного спортсмена». (М). 11.30 — Телевізійний музичний фільм «Ти пам'ятаєш, товаришу». (М). 12.20 — Програма телевізійних документальних фільмів. (М). 13.20 — «Шахова школа». (М). 16.05 — «Клдрат Рилев». Навчальна передача з літератури. (М). 17.00 — Для школярів. «Флот

Батьківщини». 2 тур олімпіади. (М). 18.00 — «Культармія» — ювілей». (Кіровоград). 18.10 — Програма до Весільного дня молоді. (М). 18.10 — Кольорове телебачення. Для дітей. Телевізійний ляльковий фільм «Яшик з іграшками». 1 та 2 серії. (НДР). 19.00 — Інтербачення. Кольорове телебачення. «Союз перепоручив». Білоруська РСР. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Концерт, присвячений Дню радянської міліції. По закінченні — новини. (М).
ДРУГА ПРОГРАМА, 11.00 — Телевісті. (К). 11.15 — Прем'єра телефільму «Нахчези». (К). 11.35 — «Шкільний екран». Українська література для учнів 9-го класу. (К). 16.55 — Наша афіша. (К). 17.00 — «Сім'я». (Донецьк). 18.00 — Реклама, оголошення. (К). 18.30 — Фестиваль дитячого самодіяльного мистецтва. Заключний концерт. В перерві — інформаційна програма «Вісті». (К). 20.50 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — «Сьогодні — День міліції». «Закон і ми». (К). 22.05 — Художній фільм «Я — слідчий». 23.30 — Спортлото. (К). 23.40 — Вечірні новини. (К).

Наша адреса і телефони

316050 ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи та інших відділів — 2-45-36.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР», орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Дмитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глянки, 2.